

[Drachmann.]

sige om et saa vanskeligt Lovgivningsarbejde som dette —, eller ogsaa er de direkte nyttige, eller ogsaa er de, i endnu højere Potens, uundværlige. Jeg kunde anføre Eksempler paa alle tre Kategorier, men jeg skal afholde mig herfra paa dette Sted. Det nyttige er det mindst iøjnefaldende, men i de enkelte Resultater, der er naaet, er der alligevel overmaade meget opmuntrende. Det uundværlige samler sig navnlig om Eksportkreditten; f. Eks. vore Eksportvirksomheder, og navnlig da hele vor Skibsbygningsindustri, vilde, saaledes som alle Konkurrencevilkaar ude omkring ligger, med den Støtte, man andetsteds giver Skibsbygningen, være saare ilde stillet uden en saadan Støtte fra den danske Stat, en Støtte, som ikke har kostet noget, idet der gennem Eksportkreditten, saa vidt jeg ved, tilmed har kunnet oparbejdes en Fond og der intet Tab har været.

Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne tilsige en overordentlig velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Rager: Jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag til en hurtig og velvillig Behandling. Principielle Betragtninger over Lovforslaget skal jeg ikke komme ind paa. Vi har drøftet det saa tit, og jeg skal holde mig til et ganske enkelt Spørgsmaal, som jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger om. Det drejer sig ikke om det erhvervspolitiske Nævn, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) var inde paa; det plejer at blive drøftet, hver Gang dette Forslag er fremme her, og fører ellers en stille og fredelig Tilværelse, saa vidt jeg har forstaaet, med skiftende Formænd af Regeringspartierne og Oppositionspartierne. Begge Parter har vistnok lige stor Skyld i, at dette Nævn ikke arbejder, ingen savner dets Arbejde, og lad saa dog den halve Side i Lovtidende i Fred.

Det Spørgsmaal, jeg gerne vil sige noget om, vedrører Laanene til Haandværkere. Haandværket hører ikke til de Erhverv, som i særlig Grad kommer til Statsmagten og lægger Beslag paa dens Opmærksomhed og Interesse, men Haandværket sætter — det ved jeg — Pris paa de Laan, som her stilles til dets Disposition og ønsker meget gerne at udnytte dem, ogsaa, saa vidt jeg forstaaer, i stærkere Grad, end Tilfældet hidtil har været. Det er naturligt, at man, naar man er klar over dette, maa stille sig selv det Spørgsmaal og søge at faa det klarret hos Haandværkere: Hvad er nu Grunden til, at disse Laan ikke udnyttes i højere

Grad? Jeg er stødt paa to Grunde, den ene er den Maade, hvorpaa Sikkerheden, der skal ydes for Laanene, kræves stillet, og den anden er de Krav, der samtidig stilles til de paagældende Virksomheder om Bøgføring. Jeg tror, vi i Udvalget maa se at faa en lille Forhandling om disse Spørgsmaal.

Ved at se paa nogle enkelte Sager, som man har henvendt sig til mig med, har jeg bl. a. konstateret, at en Ejendoms-skyldvurdering er et saare skrøbeligt Grundlag at bedømme en Mands Kreditfahighed paa. Naar jeg har set saadanne Ejendoms-skyldvurderinger, der har ligget hinanden meget nær, og holdt dem op mod hinanden, saa stiger min Beundring ikke for de Vurderingsmænd, der har været ude og vise deres Sagkundskab. Man træffer nemlig overordentlig afvigende Resultater for Ejendomme, der maa siges at have nogenlunde samme Værdi. Ved Behandlingen af Loven sidst fik vi indsat en Bestemmelse om, at der blev udnævnt en lokal Haandværkerrepræsentant i hvert enkelt Amt til at tage sig af de Sager; jeg forstaaer, at disse Haandværkerrepræsentanter tager sig deres Hverv meget samvittighedsfuldt, og jeg vil nu henstille til Ministeren, om man ikke i højere Grad, end sket er, kunde danne sig sit endelige Skøn paa Grundlag af disse lokale Haandværkerrepræsentanters Udtalelser. De følger med Ansøgningen til det Udvalg, som sidder her i København, men jeg er bange for, at man i Udvalget i nogen Grad gaar over til den mere bureaukratiske Behandling fremfor den Behandling, der finder Sted ude paa Stedet, hvor det er den lokale Amtsrepræsentant, der tager sig af Sagen.

Nu er jeg ganske klar over, at det vil være vanskeligt i al Almindelighed at faa Amtsrepræsentanten ind med hver Ansøgning, og det vil ogsaa koste Penge, men jeg kunde bl. a. tænke mig, at hvis de lokale Haandværkerforeninger — og det er jo muligt, at de vil være interesseret i det — vilde ofre, hvad det kostede at faa Repræsentanten ind en Gang imellem, vilde det være heldigt. Jeg tror ogsaa, at det var rigtigt for at opnaa ensartet Vurdering rundt i de forskellige Amter, om man en Gang om Aaret indkaldte samtlige de lokale Haandværkerrepræsentanter til et Møde med Udvalget, saaledes at der fandt en Drøftelse Sted og blev givet Direktiver af Udvalget og Meddelelse om, hvorledes Udvalget saa paa Spørgsmaalet.

Der er dernæst Spørgsmaalet om Bøgføringspligten. Handelsministeren har arran-